

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.65/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év május 09. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előjárói intézkedés elmulasztásának vétsége miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2013. július 18. napján kihirdetett 42.II.KB.689/2013/10. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést megrovás intézkedésre **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. július 18. napján kihirdetett 42(II.)Kb.689/2013/10. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 452. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző előjárói intézkedés elmulasztásának vétségében, ezért 70 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint, összesen 140.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három napot tartott fenn, majd perorvoslati nyilatkozatot nem tett. A vádlott és védője szintén három napot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a vádlott jelentett be fellebbezést, fellebbezés végett, mert a terhére megállapított bűncselekményt nem követte el, továbbá az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a javára szóló okirati bizonyítékokat, egyes adatokból téves következtetést vont le, valamint egyáltalán nem, vagy tévesen értékelte a rendelkezésére álló tanúvallomásokat.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.802/2013/1. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsulésen hagyja helyben. Indítványozta helyesbíteni a pénzbüntetés átváltoztatásának jogszabályi hivatkozását a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdésére.

A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette a vádlotti fellebbezés részletes írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy védence bűncselekményt nem követett el, mert az alárendeltje sem valósított meg szabálysértést. A vádlott az alárendelt által tett szóbeli jelentést követően

intézkedett arra, hogy készítsen írásos jelentést, a gépkocsi sérülését rögzítse, fényképezze le. A következő napon az eseményről a kapitányságvezetőnek jelentést tett és intézkedett a gépjármű megjavítására. Nincs olyan konkrét előírás, amely szerint a vádlottnak parancsnoki kivizsgálást kellett volna végeznie az adott ügyben, tehát a vádlottnak nem volt intézkedési kötelezettsége, az elismerő nyilatkozata pedig csak a fegyelmi felelősség tekintetében tett felelősség-elismerésnek tekinthető. A kapitányságvezetőnek, valamint a volt osztályvezetőnek a nyilatkozata a kialakult gyakorlatra vonatkozóan nem tekinthető irányadónak, mert ezeket semmilyen más bizonyíték nem támasztja alá. Kifogásolta a védő, hogy nem értelmezhető az az ítéleti tényállás, hogy a vádlott a kapitányságvezető nyilatkozatára észrevételt nem tett. Ez a vádlotti magatartás semmiképpen sem jelenti a felelősségének az elismerését. Utalt továbbá arra a védő, hogy az eljárás során a legkülönbözőbb határozatok születtek, a legsúlyosabb joghátrányt mégis a legkésőbbi eljárásban hozta a bíróság. Holott addigra már igen jelentős időmúlás következett be. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a védő védencének bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a vádlotti fellebbezésben, valamint a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta. Változtatlanul védencének bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, és ellentétes a bizonyítékok tartalmával, tehát az ítélet megalapozatlan. Utalt arra, hogy már a nyomozást végző ügyészség is megrovással zárta le a nyomozást, tehát nem látta szükségesnek vádirat készítését, és az elsőfokú bíróság is először megrovást alkalmazott. Csupán a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárást követően szabott ki védencével szemben pénzbüntetést. Érthetetlen hogyan láthatta súlyosabbnak az elsőfokú bíróság a tárgyaláson a vádlott cselekményét, miközben az általa alkalmazott megrovás óta is jelentős időmúlás következett be. A védő támadta az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét is. Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság úgy fogadta el a tényállás alapjául a kapitányságvezető vallomását, hogy ő konkrétan nem is emlékezett arra, hogy történt vagy nem történt jelentés, hanem a -nyilatkozata - szerint, ha a vádlott jelentette volna neki az eseményt, akkor utasította volna őt a kivizsgálásra. Hiányolta a védő azt is, hogy nem tért ki arra az elsőfokú bíróság, hogy mit kellett volna tenni a vádlottnak, illetve, hogy ténylegesen létezik-e erre az esetre vonatkozóan hivatalos szabályozás. Úgy tűnik csak helyben kialakult gyakorlata van annak, hogy mikor kell parancsnoki kivizsgálást végezni. Figyelemmel arra, hogy egyik verzió sem bizonyított (sem a vádlotti, sem kapitányság vezetőé) ezért a vádlott felmentésének lett volna helye. Álláspontja szerint a gépkocsivezető nem követett el szabálysértést, ezért nem is volt helye a parancsnoki kivizsgálásnak, ténylegesen még jelentéstételi kötelezettsége sem volt a vádlottnak. Utalt továbbá arra, hogy sorozatosan érték hátrányok a vádlottat, magasabb beosztásba került volna, ha nincs folyamatban az eljárás, de a 140.000 forintos pénzbüntetés mindenképpen eltúlzott.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy ha elkövette volna a terhére rótt bűncselekményt, akkor elfogadta volna a megrovás intézkedést.

A vádlott által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felmentésre irányuló vádlotti fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezést terjesztett elő, melyben arra hivatkozott, hogy a szükséges intézkedéseket megtette, álláspontja szerint a balesettel érintett járőrnek semmiféle, így szabálysértési felelőssége sem merült fel. A gépkocsi kijavítására intézkedett, a kapitányságvezetőnek jelentést tett, így az ügyben neki a - vádlottnak -semmiféle felelőssége nem állapítható meg. Nem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadó vallomásával szemben a tárgyaláson kihallgatott **tanú1** vallomása, valamint **tanú2-nek** a nyomozás során tett és felolvasással a bizonyítás részévé tett vallomása, további tanúk vallomásai, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság ítéletének a bizonyítékok értékelése részében arra, hogy a vádlott jelentéseiben utóbb elismerte, hogy a parancsnoki kivizsgálás részéről elmaradt, és ennek elmulasztásáért őt felelősség terheli. Másik jelentésében a gépkocsizó járőr cselekményét a KRESZ 33. § (1) bekezdésébe ütköző közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértéseként értékelte, és vele szemben fegyelmi eljárás elrendelését javasolta, egyben a kiszabandó szankcióra, figyelmeztetés alkalmazására is indítványt tett. Nem kétséges tehát, hogy a vádlott volt az, akinek gyanúsított, és vádlotti kihallgatása során a jelentéseiben írtaktól eltérő nyilatkozatok voltak. Ehhez képest **tanú1-nek** a - hatásában a vádlottra nézve terhelő - vallomását nem csupán tanúvallomások, hanem ténybelileg a vádlott jelentései is alátámasztották. A törvényszék katonai tanácsa az ítélete 2. oldal 3. bekezdésétől a 4. oldal 1. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlotti védekezést.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője a fellebbezésben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá az is, hogy a katonai tanács ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a

vádlottnak a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül felmentésre irányuló fellebbezése, valamint a védőnek az erre irányuló indítványa eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a katonai tanács, amikor **vádlott** bűnösségét a Btk. 452. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző előjárói intézkedés elmulasztásának vétségében megállapította. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a cselekmény elbírálása során nem az elkövetés idején, hanem az elbírálás idején hatályos büntető törvényt alkalmazta, figyelemmel arra, hogy az új büntető törvény alkalmazása enyhébb pénzbüntetés kiszabására nyújtott lehetőséget, mert a 2012. évi C. törvény a pénzbüntetés egy napi tételének összegét alacsonyabb mértékben határozza meg.

Ugyanakkor észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a 2012. november 29. napján kelt 2.Nyom.764/2012. számú határozatában a gyanúsított ellen folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette, és őt megrovásban részesítette. A panasz bejelentése után, a vádemelést követően a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. február 06. napján kelt 42(II.)Kb.331/2013/2. számú végzésével az előjárói intézkedés elmulasztásának vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette, és a vádlottat megrovásban részesítette. A vádlottnak a tárgyalást kérő nyilatkozatára figyelemmel került sor az ügy kitűzésére. Nem kétséges, hogy a cselekmény tárgyi súlya már az elkövetés idején sem volt jelentős, továbbá azóta több mint 2,5 év eltelt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést megrovás intézkedésre enyhítette a Btk. 64. §-ának alkalmazásával.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. május 09.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes

szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

, 2014. május 09.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül:

Iván Erika
bíróügyi ügyintéző